

Neděle 17.12.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(3. adventní neděle)

Text: *„Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl! Vy sami se mějte na pozoru! O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec. Mějte se na pozoru, bděte, neboť nevíte, kdy ten čas přijde!“*
(Mk 13, 5.9.33)

Všichni v životě někam směřujeme. Podle toho, co je pro nás důležité, si volíme životní cíle a k nim se nějak upínáme. Jako děti jsme v prosinci často počítali, kolik dní zbývá ještě do vánoc. Kolikrát se ještě vyspíme než budou vánoce? - Někdy to dělají podobně školáci nebo studenti, když se nemohou dočkat prázdnin. Také počítají, kolikrát ještě půjdou do školy. Dříve měli podobný zvyk vojáci, kteří počítali dny vojenské služby a pak stříhali „metr“, ustříhávali postupně jednotlivé dílky krejčovského metru! – Někdo zase počítá před svatbou nebo před důchodem, kolik času mu ještě zbývá, než nastane dlouho očekávaný den nebo stav.

1. *„Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl!“ (5.v.)*

Ježíšovy učedníky zaměstnávaly kdysi úplně jiné starosti. Jako synové své doby přemýšleli hodně o budoucnosti. Uvažovali o tom, co přijde, z pohledu svého národa a pod vlivem prorockých výroků se ptají: *„Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení, až se začne všechno schylovat ke konci!“* Určitě měli také svá osobní přání, ale jako věřící, Bohu oddáni lidé, žili a dýchali především pro Boží budoucnost, pro Boží království. Proto se ptají tak, jak se ptají: *„Kdy to bude? Kdy to nastane? Kdy to začne?“* Už se nemohou dočkat, až přijde Boží království. Proto to chtějí odpočítávat podobně jako nedočkavé, netrpělivé děti.

Pán Ježíš neudává žádné datum. Neodpovídá tak, jak učedníci čekají. *„Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl.“* Je to moudrá odpověď! Přináší světlo to temnot a nejistot našeho světa. Tam, kde si lidé něco moc přejí, kde něco toužebně vyhlížejí, tam je tak snadné je zmást a svést! Proto je důležité Ježíšovo vyučování. Je ochranou před krajnostmi typu Svědků Jehovových, kteří tvrdí, že Ježíš Kristus přišel na tuto zem už v r. 1918, anebo typu jiných „proroků“, kteří vědí víc než stojí v Bibli a mluví o konkrétním datu Ježíšova druhého příchodu. Za všech okolností zde platí to základní pravidlo: *„O onom dni či hodině neví nikdo.“* (32)

Příklad: V roce 1992 se v jihokorejském Soulu objevili pouliční misionáři, kteří říkali, že 28. října 1992 nastane konec světa. Podařilo se jim zmást tisíce lidí, kteří prodávali svůj majetek, odevzdávali své úspory, odcházeli z práce a v náboženské horlivosti vyhlíželi slavný den. Nic se nestalo. Mnoho lidí prožilo hluboké zklamání a pouliční kazatelé s tučnými zisky zmizeli.

Ježíš mluví o tom, jak vypadá budoucnost v Božích očích: nebude stále lepší a svět stále více křesťanský. Ne. Bude to složité a těžké. Křesťany čeká nepřátelství, pronásledování, přijde doba nevěry a všelijakých zmatků... To, co Ježíš ve svém výkladu říká, se za 40 let naplnilo. V roce 70 n.l. byl Římany zničen jeruzalémský chrám, začalo pronásledování Židů. Kdo mohl, utíkal pryč, na poušť, do ciziny, jak se dalo...

Pán Ježíš ovšem ve svém kázání nemyslel jen na katastrofu, která postihla Jeruzalém a židovský národ. On mluví o povaze dějin. Mluví o tom, že násilí, hlad, pronásledování, vraždy, války, bezpráví... budou lidstvo provázet tak dlouho, dokud bude svět světem. Přesněji: dokud nepřijde Ježíš Kristus jako Pán a Král.

Pán Ježíš vyjmenovává konkrétní události a katastrofy a my si uvědomujeme, že to všechno známe a že v tom vlastně žijeme. Je v tom obrovská posila, když o tom slyšíme právě od našeho Pána: Bůh o všem ví, On je v tom s námi, On je Pánem každé situace i dějin!

2. *„Evangelium musí být kázáno všem národům!“ (10.v.)*

Uprostřed líčení katastrof Pán Ježíš připomíná to podstatné: *kázání evangelia*. To je Boží zájem a priorita v každé době! Jistě že jinak se předává evangelium, když je k tomu prostor a když je svoboda. A úplně jinak to zase vypadá, když se objeví těžkosti kvůli víře, když přijde pronásledování kvůli Kristu. To lidé dostávají strach a zaleknou se hrozeb. Ale z Ježíšových

úst slyšíme, že nic z těch věcí a událostí není definitivní. Poslední a konečné slovo patří našemu Bohu! Proto má svět za všech okolností slyšet o Bohu a Jeho synu Ježíši Kristu. – Kázáním evangelia dává Bůh lidem ještě šanci, chce svou milostí proměnit jejich životy a vysvobodit je z moci zlého!

Od křesťanů se mají ostatní dovědět, že tento svět nepotrvá věčně. Život člověka a dějiny světa směřují ke svému konci. Také ten závěr dějin bude ovšem v Boží režii. A co bude na konci? Na konci dějin nás nečeká nicota, ale Bůh. On stojí na začátku, On je i na konci. Bůh jako Stvořitel, Otec a Pán! Jinými slovy: Bůh, Pán Ježíš Kristus je naše budoucnost. Kamkoli přijdeme, kamkoliv se dostaneme, On tam je s námi, On tam na nás čeká! To je nádherná zpráva a krásný výhled!

3. „**Bděte a modlete se!**“ (32.v.)

Křesťané žijí ve světě spolu s ostatními. Nemají z něho utíkat, nemají schovávat „*hlavu do písku*“. To, co se děje, se týká také jich, a oni se učí událostem správně rozumět. Podle Ježíšova slova jsou Jeho učedníci v úloze takových „vrátných“, strážců pomyslného domu našeho světa. Jako ti, kterým Ježíš „*řekl všechno předem*“ (v.23) mají za úkol být na stráži, zkoumat duchovní proudy a upozorňovat na nebezpečí, která zde hrozí. Že to není vůbec jednoduché, vidíme podle toho, že jsme jako křesťané často bezradní a zticha, když se ve společnosti diskutuje na téma „*ochrana životního prostředí*“, když se mluví o „*klonování*“ nebo o „*jaderné hrozbě*“. Problém Blízkého Východu a terorismu přenecháváme politikům, otázku nemoci AIDS lékařům, problém hladu ve světě ekonomům, problém korupce policii a soudům... A přitom to jsou bolesti našeho světa, se kterými si nevědí rady ani jedni, ani druzí ani třetí! Slovo odborníků je důležité a pomáhá pojmenovat problémy a analyzovat situaci. Právě proto je velmi dobré, když na odpovědných místech ve společnosti jsou také křesťané: jako lékaři, právníci, ekonomové či politikové. V kruzích odborníků i ve společnosti je důležité jejich slovo, které připomíná odpovědnost před Bohem a duchovní rozměr života.

Pán Ježíš připomněl svým lidem, své církvi odpovědnost za vlastní život, za společnost a svět výzvou „**bděte!**“. Není jedno, jak se k různým aktuálním otázkám a problémům stavíme! Právě pro víru v Ježíše Krista a pro naději, kterou v Něm máme, právě pro to Ježíšovo moudré slovo můžeme být jako křesťané o kousek dál v porozumění událostem našeho světa...

Neděláme si iluze, o tom, kam náš svět směřuje. Zjednodušeně řečeno: lidstvo systematicky pracuje na své likvidaci. Ale také Bůh „pracuje“ a ukazuje cestu a východisko.

Svou odpovědnost vyjadřujeme jako křesťané v modlitbě za svět, tak také svým postojem a životem. To, co je aktuální a naléhavé z pohledu společnosti, národa i celého světa, je a má být aktuální také pro nás křesťany. Nemůžeme podceňovat a přehlížet to, co se děje. Slavný Kristův příchod se blíží. Ale než přijde Boží království a Ježíš Kristus se ujme vlády, učíme se žít z toho, co se stalo ve smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Ve víře v Krista dostáváme sílu k lásce, k odpuštění, k odvaze postavit se na stranu práva a spravedlnosti. Svůj život jsme spojili s Bohem a Jeho vítězství nad zlem nám pomáhá bojovat se zlem ve vlastním srdci. Účastí na sv. Večeři Páně jsme spojeni s naším Pánem jako zdrojem nového života i s ostatními křesťany. Společně vyhlížíme příchod Božího království, ale už dnes se radujeme z toho, že jednou budeme navždy s Ním. To je posila pro náš život, to je naše naděje.

(16.12.2006 – B. Kaleta)